

РЕШЕНИЕ

№ 309

гр. Плевен, 20.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, III ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЕКАТЕРИНА Т. ГЕОРГИЕВА-ПАНОВА

Членове: МЕТОДИ Н. ЗДРАВКОВ
ЖАНЕТА Д. ГЕОРГИЕВА

при участието на секретаря МИХАЕЛА ИВ. ИВАНОВА
като разглежда докладваното от МЕТОДИ Н. ЗДРАВКОВ Въззивно гражданско дело № 20234400500455 по описа за 2023 година

Производството е по чл.258 и сл. ГПК.

С решение № 723/21.05.2023г. по гр. д. № 5304/2022г. на ПлРС съдът **ОСЪЖДА** М. Б. Н., ЕГН ***** от гр. Плевен, *****, **ДА ЗАПЛАТИ** на осн. чл. 240 ал. 1, във вр. с чл.79 ал. 1 от ЗЗД, на З. Д. М., ЕГН ***** от гр. Плевен, *****, сумата от 1 600 лева, дължима по договор за заем от 01.06.2022г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 10.10.2022г. до окончателното ѝ изплащане, като претенцията за законна лихва от 07.09.2022г. до 09.10.2022г., като неоснователна, **ОТХВЪРЛЯ**.

ОСЪЖДА М. Б. Н., ЕГН ***** от гр. Плевен, *****, **ДА ЗАПЛАТИ** на осн. чл. 240 ал. 1, във вр. с чл.79 ал. 1 от ЗЗД, на З. Д. М., ЕГН ***** от гр. Плевен, *****, направените разноси по делото в размер на 813,15лв.

Недоволен от решението е останал М. Б. Н. от гр.Плевен, ЕГН *****, който с въззивна жалба чрез адв.С. М. от ПлаК – особен

представител го обжалва в законния срок в осъдителната Част. Твърди, че решението е необосновано и взето при неправилна преценка на фактите – след като е отказал да издаде Заповед за незабавно изпълнение по чл.417 ГПК въз основа на Запис на заповед с липсващи реквизити, ПлРС е приел, че този документ представлява разписка за предаване на паричен заем с посочени в нея лица, суми и подписи. Навежда доводи, че с Отговора е оспорил съществуването на вземането по договор за заем, което е довело до задължение на ищеца да докаже предаването на сумата за да се установи сключването на Договора за заем и основание да се претендира връщане на сумата. Пзовава се на практиката на ВКС на РБ съгласно, която сключването на Договора и предаването на сумата по заема следва да се докаже с доказателства извън самия Запис на заповед.

Моли въззивния съд да отмени обжалвания съдебен акт на ПлРС в осъдителната Част и да постанови решение, с което да отхвърли предявения иск като неоснователен.

Ответникът по въззивната жалба и ищец по делото пред ПлРС З. Д. М., ЕГН ***** чрез адв.К. Д. от ПлАК в молба от 12.07.2023г. изразява становище, че жалбата е неоснователна. Моли съда да потвърди обжалваното Решение и да му присъди разноски за настоящата инстанция съобразно Списък.

Въззивният съд като обсъди оплакванията на жалбоподателя, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ГПК, и съобрази изискванията на Закона, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.259 ал.1 ГПК, допустима е и е ОСНОВАТЕЛНА.

В отхвърлителната Част за иска за законната лихва върху главницата считано от 07.09.2022г. до 09.10.2022г. решението не е обжалвано и не е предмет на въззивна проверка.

За да постанови обжалваното решение ПлРС е приел, че по делото е представен документ, именуван Запис на заповед от 01.06.2022г., в който ответникът М. Н. е посочил, че ще заплати на поемателя З. Д. М. сумата от 1600лв. безусловно и неотменимо, без разноски и протест. Издателят на

документа е удостоверил в него и че документът му е предявен за плащане на 01.07.2022г.

Поемателят е подал на 07.09.2022г. заявление за издаване на Заповед за изпълнение по реда на чл. 417 от ГПК, по което е образувано ч.гр.д. № 4783/2022г на РС – Плевен, което е приключило с отказ за издаване на исканата Заповед. Съдът е счел, че представения документ не представлява Запис на заповед, т.к. не отговаря на изискванията и реквизитите по чл.535 и чл.536 от ТЗ - в документа липсва думата обещание или задължаване на издателя на документа да заплати определена сума пари, каквото е изискването на чл.535 т.2 от ТЗ. Самият документ по чл.535 от ТЗ е строго формален и следва задължително да има всички реквизити, посочени в нормата, като изрично чл.536 ал.1 от ТЗ сочи, че документ, който не съдържа някои от реквизитите, посочени в чл.535, не е Запис на заповед, освен в конкретно изброени в закона случаи, в които настоящият не попада. Поради това, заповедният съд е счел, че заявителят не може да се възползва от дадената от закона възможност на базата на този документ да се снабди със Заповед за незабавно изпълнение и с изпълнителен лист.

Намерил също така, че в хода на делото ответникът не сочи доказателства за плащане на процесната сума, или че задължението е погасено по друг начин.

При така изложената фактическа обстановка, съдът приел, че искът е основателен и доказан. От представения документ, който въпреки че няма всички реквизити на Запис на заповед, но представлява разписка с посочени в нея лица, сума, дата на създаване на документа и дата на предявяването му, може да се изведе твърдяното в исковата молба сключване на устен договор за заем на 01.06.2022г. за сумата от 1 600 лв.

От положения подпис след основното изявление се удостоверява и датата на покана за плащане – 01.07.2022г., като на тази дата е явно, че изявлението за плащане на кредитора е достигнало до ответника и той е удостоверил това предявяване. Документът или подписите на издателя – ответник М. Н. не са оспорени, и съдът, тълкувайки съдържанието на документа, го приел за доказателство относно наличието на сключен Договор за заем, чрез предаване на сумата от 1 600лв., което е послужило за изявлението на издателя „...да заплатя по този запис на заповед...“.

Преценявайки основателността на иска, ПлРС счел че следва да се изхожда от доказателствената тежест в процеса. Общото правило при облигационните иски е, че ищецът следва да докаже качеството си на кредитор, падежа и изискуемостта на вземането си, предаването на сумата по заема, а ответникът /длъжник/ следва да докаже факта на плащането. С представеното доказателство ПлРС приел, че ищецът е доказал наличие на сключен между него и ответника Договор за заем на 01.06.2022г. за сумата от 1 600.00лв., с падеж 01.07.2022г., изтекъл към датата на подаване на исковата молба. Ответникът не сочи никакви доказателства относно връщането на процесната сума, което е в негова тежест.

Съгласно чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

При тези данни на **изследване, установяване и отговор подлежат единствено конкретните оплаквания по въззивната жалба**, защото обжалваното решение е валидно и допустимо.

Основното оплакване на ответника е, че носейки доказателствената тежест при осъдителен иск по чл.79 вр. чл.240 ЗЗД ищецът не е доказал предаване на сумата от 1 600лв. и с това сключване на Договор за заем от 01.06.2022г., както е уточнил в съдебно заседание на 25.04.2023г. – л.48 от делото на ПлРС.

Оплакването е основателно. Настоящият състав на решаващия съд не споделя изводите на ПлРС, че нередовния Запис на заповед представлява разписка, удостоверяваща предаване на сумата 1 600лв. от ищеца на ответника на 01.06.2022г.

Приложено е заповедното производство и в хода на исковото по осъдителен иск по чл.79 вр. чл.240 ЗЗД други доказателства не са представени. Няма не само преки, но и косвени доказателства за предаване на сумата от 1 600лв. от ищеца на ответника на 01.06.2022г. и поради това не е установено сключване на Договор за заем на тази сума като източник на задължението. Дори и да се докаже в процеса връзка между Запис на заповед и твърдения Договор за заем от ищеца от 01.06.2022г., сключването на Договора и предаването на сумата следва да се извърши с други доказателства извън самия Запис на заповед. В този смисъл е и трайната

съдебна практика на ВКС на РБ, изразена в решения №№ 78/17.07.2009г. по т.д. № 29/2009г. на първо т.о.; 21/15.03.2012г. по т.д. № 1144/2010г. на първо т.о. и 88/27.05.2013г. по т.д. № 374/2012г. на второ т.о.

Поради несъвпадане на изводите на ПлОС с тези на ПлРС по съществото на делото, обжалваното решението следва да се отмени в осъдителната Част и вместо него да се постанови друго, с което искът да се отхвърли като неоснователен.

Ответникът по жалбата претендира разноски за делото, но предвид изхода на спора същите следва да останат за негова сметка.

Водим от горното и на основание чл.271 ГПК, Окръжният съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 723/21.05.2023г. по гр. д. № 5304/2022г. на РС гр.Плевен в обжалваната осъдителна Част и за разноските като незаконосъобразно, и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл.79 вр. чл.240 ЗЗД на З. Д. М., ЕГН ***** от гр.Плевен, ***** против М. Б. Н., ЕГН ***** от гр. Плевен, ***** за сумата от 1 600 лева, дължима по Договор за заем от 01.06.2022г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 10.10.2022г. – датата на ИМ до окончателното ѝ изплащане, като неоснователен.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни исканията на З. Д. М., ЕГН ***** от гр.Плевен, ***** за осъждане на М. Б. Н., ЕГН ***** от гр. Плевен, ***** да заплати направените разноски по делото в размер на 813,15лв. за първата инстанция и в размер на 563,63лв. за настоящата инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл.280 ал.3, т.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____